

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 178/09-

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Z. F., B., F. P., H. K., M. P., P., Mgr. K. M., B. B., M. P., B. B., L. L., B., M. J., O., M. L., P., V. M., B., M. P., B. B., M. M., D., M. K., B., F. S., H., M. Ř., L., P. M., S., V. G., B., I. D., P., P. T., H., H. Ř., Ch., J. P., B., J. S., B., M. F., P., V. K., B. B., P. L., R., R. V., P., Z. S., B., R. K., N., M. H., P., J. M., S., A. L., P., M. W., M., J. L., B., M. V., T. a J. Ď., T., zastúpených I. R., K., vo veci namietaného porušenia ich základných práv upravených v čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a namietaného porušenia čl. 7 a čl. 8 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia uverejneného pod č. 43/2006 Z. z. postupom Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky a Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky pri príprave a predkladaní materiálu č. 27379/2008 „*Návrhu legislatívnych, inštitucionálnych a ekonomických opatrení na zmiernenie a následné zastavenie podkôrníkovej kalamity v smrečinách na Slovensku*“ 3. decembra 2008 a uznesením vlády Slovenskej republiky č. 878/2008 z 3. decembra 2008 a takto

rozhodol:

Sťažnosť Z. F., F. P., M. P., K. M., M. P., L. L., M. J., M. L., V. M., M. P., M. M., M. K., F. S., M. Ř., P. M., V. G., I. D., P. T., H. Ř., J. P., J. S., M. F., V. K., P. L., R. V., Z. S., R. K., M. H., J. M., A. L., M. W., J. L., M. V. a J. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. februára 2009 doručená sťažnosť Z. F., B., F. P., H. K., M. P., P., Mgr. K. M., B. B., M. P., B. B., L. L., B., M. J., O., M. L., P., V. M., B., M. P., B. B., M. M., D., M. K., B., F. S., H., M. Ř., L., P. M., S., V. G., B., I. D., P., P. T., H., H. Ř., Ch., J. P., B., J. S., B., M. F., P., V. K., B. B., P. L., R., R. V., P., Z. S., B., R. K., N., M. H., P., J. M., S., A. L., P., M. W., M., J. L., B., M. V., T. a J. Ď., T., zastúpených I. R., K., (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených I. R. K., vo veci namietaného porušenia ich základných práv upravených v čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a namietaného porušenia čl. 7 a čl. 8 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (ďalej len „dohovor“) uverejneného pod č. 43/2006 Z. z. postupom Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo pôdohospodárstva“) a Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky - (ďalej len „ministerstvo životného prostredia“) pri príprave a predkladaní materiálu č. 27379/2008 „Návrhu legislatívnych, inštitucionálnych a ekonomických opatrení na zmiernenie a následné zastavenie podkôrnikovej kalamity v smrečinách na Slovensku“ 3. decembra 2008 a uznesením vlády Slovenskej republiky č. 878/2008 z 3. decembra 2008.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uvádzajú, že ministerstvo pôdohospodárstva a ministerstvo životného prostredia 3. decembra 2008 predložili na rokovanie vlády návrh opatrení. V pripomienkovom konaní podporili hromadnú pripomienku Lesoochranárskeho zoskupenia VLK (ďalej len „VLK“) k uvedenému návrhu opatrení, ktorá však nebola ministerstvom pôdohospodárstva zohľadnená ako pripomienka, neprihliadlo na ňu, z toho dôvodu ju ani nevyhodnotilo (zdôvodnilo jej nevyhodnotenie tým, že nespĺňa charakter pripomienky ustanovenej v smernici) a nerozhodlo o tom, či ju akceptuje alebo nie. Samotný predkladateľ tejto pripomienky (VLK) ju označil ako zásadnú (podporilo ju o. i. 2880 pripomienkujúcich). Sťažovatelia namietajú, že ministerstvo pôdohospodárstva neuskutočnilo rozporové konanie o tejto pripomienke týkajúcej sa označeného materiálu.

Nebralo ohľad na to, že v iných pripomienkach verejnosti boli namietané a vyhodnocované rovnako formulované výroky, aké boli zahrnuté aj v pripomienke VLK, ktoré sťažovatelia podporili. Sťažovatelia sú toho názoru, že predkladatelia návrhu opatrení postupovali v rozpore s citovanou smernicou, ak pripomienku VLK vyhodnotili takýmto spôsobom, navyše VLK navrhoval celý materiál stiahnuť z rokovania vlády. Podľa názoru sťažovateľov sa postup ministerstva pôdohospodárstva dostal do rozporu s čl. 10 ods. 5 smernice na prípravu a predkladanie materiálov na rokovanie vlády a s bodom 3.1.7 ods. 6 metodického pokynu na prípravu a predkladanie materiálov na rokovanie vlády, na ktoré sa vo svojej sťažnosti odvolávajú.

Vláda 3. decembra 2008 predložený návrh schválila (bez akceptovania, resp. vyhodnotenia tejto pripomienky).

Podľa sťažovateľov čl. 7 a čl. 9 dohovoru zakotvujú právo verejnosti zúčastniť sa na príprave plánov a programov súvisiacich so životným prostredím a právo verejnosti zúčastniť sa na príprave vykonávacích predpisov a iných všeobecne záväzných pravidiel orgánmi verejnej moci, ktoré môže mať významný vplyv na životné prostredie. Zo schváleného návrhu opatrení pritom vyplýva, že obsahuje opatrenia, ktoré podľa sťažovateľov podľa čl. 8 dohovoru treba považovať za všeobecne záväzné pravidlá, niektoré aj za plány a prognózy súvisiace so životným prostredím. Sťažovatelia sú presvedčení, že postup ministerstva pôdohospodárstva a ministerstva životného prostredia aj vlády bol porušením ich práv zakotvených v čl. 7 a čl. 8 dohovoru.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti poukazujú pritom aj na právny problém klasifikácie dohovoru z hľadiska jeho záväznosti (či je medzinárodnou zmluvou o ľudských právach podľa čl. 7 ods. 5 ústavy), pretože sú naň v praxi rôzne právne názory; sú toho názoru, že dohovor je medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a slobodách.

Z čl. 7 ods. 5 ústavy vyplýva, že ústava *«uznáva prednosť pred zákonmi trom druhom medzinárodných zmlúv. Ide o medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon a*

medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb, alebo právnických osôb.

Predpokladom prednosti pred zákonmi je, že tieto zmluvy boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Z uznesenia Národnej rady SR č. 1840 zo dňa 23. 9. 2005 vyplýva, že uvedený deň Národná rada SR vyslovila súhlas s prístupom Slovenskej republiky k Dohovoru EHK OSN o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (Aarhuský dohovor) a zároveň rozhodla, že Dohovor je medzinárodná zmluva podľa článku 7 ods. 5 Ústavy SR, ktorá má prednosť pred zákonmi.

Z oznámenia Ministerstva zahraničných vecí SR, ktoré bol pod uvedeným číslom v Zbierke zákonov SR oznámené a zverejnením ktorého bol tento Dohovor vyhlásený vyplýva, že vo vzťahu k Slovenskej republike Dohovor nadobudne platnosť 5. 3. 2006 podľa článku 20 ods. 3.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 3 zákona č. 1/1993 Za. - vyhlásením v zbierke zákonov je medzinárodná zmluva záväzná pre fyzické osoby a právnické osoby, ak v medzinárodnej zmluve nie je ustanovený neskorší dátum jej platnosti.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že zmluva nadobudla platnosť a teda záväznosť pre fyzické a právnické osoby, medzi ktoré nesporne patria aj štátne orgány, dňa 5.3.2006. ...

Z doložky prednosti predloženej gestorom zmluvy - Ministerstvom životného prostredia SR, ktorá bola predložená národnej rade pri jej ratifikácii vyplýva (str. 2), že nejde o zmluvu, ktorá obsahuje priamu úpravu práv a povinností fyzických alebo právnických osôb.

Pod bodom 6 uvedenej položky je uvedené:

„Dohovor európskej hospodárskej komisie OSN o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese, a prístupe spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia, je medzinárodná zmluva o ľudských právach a základných slobodách (ochrana životného prostredia a zdravia ľudí) po ratifikácii a vyhlásení spôsobom ustanoveným zákonom, má prednosť pred zákonom.“.

Samotný predkladateľ - ministerstvo životného prostredia pri predložení zmluvy Národnej rade SR označil túto zmluvu ako Zmluvu o ľudských právach a slobodách.».

Podľa sťažovateľov „postupom predkladateľov, ale aj Vlády SR, ktorá napriek porušeniu práv sťažovateľov materiál predložený predkladateľmi prerokovali a schválili, bolo porušené aj právo sťažovateľov zakotvené v článku č. 44 ods. 1 v spojení s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Ako už bolo uvedené, ustanovenia zákona č. 575/2001 Z. z., ukladajú orgánom štátnej správy, vrátane ústredných orgánov štátnej správy, ktorými sú predkladatelia, pri opatreniach riešení aktuálnych otázok a spracovaní koncepcie rozvoja zverených oblastí a riešenia základných otázok uskutočňujú pripomienkové konania a po skončení týchto pripomienkových konaní, predkladajú uvedené, materiály vláde.“.

Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd rozhodol, že ich práva

«zakotvené

- v článku 7 Aarhuskeho Dohovoru na účasť na príprave plánov a programov súvisiacich so životným prostredím,

- v článku 8 Aarhuskeho Dohovoru - právo na účinnú účasť na príprave vykonávacích predpisov a iných všeobecne použiteľných právne záväzných pravidiel orgánmi verejnej moci, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie,

- v článku 44 ods. 1 Ústavy SR - právo na priaznivé životné prostredie v časti práva na účasť na príprave opatrení, ktoré môžu ovplyvniť životné prostredie v spojení s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR,

postupom Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky - ministra pôdohospodárstva Slovenskej republiky a Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky - ministra životného prostredia Slovenskej republiky pri príprave a predkladaní materiálu č. 27379/2008 „Návrhu legislatívnych, inštitucionálnych a ekonomických opatrení na zmiernenie a následné zastavenie podkôrníkovej kalamity v smrečínach na Slovensku“ dňa 3. 12. 2008 a uznesením Vlády SR č. 878/2008 zo dňa 3. 12. 2008 bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Vlády SR č. 878/2008 zo dňa 3. 12. 2008.

Ministrovi pôdohospodárstva Slovenskej republiky a ministromi životného prostredia Slovenskej republiky a Vláde SR zakazuje pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľov.

Odporcovia sú povinní nahradiť sťažovateľom všetky trovy tohto konania.».

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak túto ochranu neposkytujú všeobecné súdy.

Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, III. ÚS 70/02). To znamená, že sťažnosť možno ústavnému súdu podať spravidla iba vtedy, ak sťažovateľ ešte pred jej podaním vyčerpал všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práva poskytuje.

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú fyzickú osobu a právnickú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažovatelia namietajú porušenie svojich základných práv upravených v čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a porušenie čl. 7 a 8 dohovoru postupom ministerstva pôdohospodárstva a ministerstva životného prostredia pri príprave a predkladaní „*Návrhu legislatívnych, inštitucionálnych a ekonomických opatrení na zmiernenie a následné zastavenie podkôrnikovej kalamity v smrečínach na Slovensku*“ a uznesením vlády č. 878/2008 z 3. decembra 2008.

Podľa čl. 44 ods. 1 ústavy každý má právo na priaznivé životné prostredie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy upravujúceho základné právo, porušenie ktorého sťažovateľ namieta, sa v prípadoch ustanovených zákonom každý môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 7 dohovoru každá zmluvná strana dohovoru (ďalej len „strana“) prijme vhodné praktické a/alebo iné opatrenia zabezpečujúce účasť verejnosti počas prípravy plánov a programov súvisiacich so životným prostredím v transparentných a spravodlivých podmienkach, poskytnúť verejnosti potrebné informácie. V rámci tohto systému sa použijú ustanovenia článku 6 ods. 3, 4 a 8. Príslušný orgán verejnej moci zistí verejnosť, ktorá sa môže na procese zúčastniť, zohľadňujúc ciele tohto dohovoru. Každá strana umožní verejnosti zúčastniť sa vo vhodnom rozsahu na príprave politík súvisiacich so životným prostredím.

Podľa čl. 8 dohovoru každá strana sa usiluje podporovať, pokiaľ sú ešte možnosti otvorené, účinnú účasť verejnosti na príslušnej úrovni počas prípravy vykonávacích predpisov a iných všeobecne použiteľných právne záväzných pravidiel orgánmi verejnej moci, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie. Na tento účel by mali byť vykonané nasledujúce kroky:

- a) mali by byť ustanovené dostatočné časové rámce pre účinnú účasť;
- b) mali by byť zverejnené návrhy predpisov alebo by mali byť inak verejne prístupné a
- c) verejnosti by mala byť daná možnosť pripomienkovania, a to priamo alebo prostredníctvom zastupiteľských poradných orgánov.

Výsledky účasti verejnosti sa zohľadnia v najvyššej možnej miere.

Ústavný súd sa pri predbežnom posudzovaní sťažnosti sťažovateľov zaoberal z hľadiska možnosti prijatia sťažnosti na ďalšie konanie predovšetkým týmito skutočnosťami:

1. Sťažovatelia nie sú „originálnymi“ autormi pripomienky, neakceptovaním ktorej malo dôjsť k porušeniu nimi označených základných práv. Týmto subjektom je VLK, ku ktorého pripomienke sa sťažovatelia len pripojili, resp. ju podporili.

2. Pripomienka, ktorú podporili sťažovatelia, je identická, resp. obdobného charakteru ako pripomienky, ktoré uplatnili iné subjekty a ktoré boli vyhodnocované v rámci pripomienkového konania ako akceptovateľné pripomienky; napriek tomu ich označené orgány verejnej moci neakceptovali.

3. Sťažovatelia namietajú porušenie označených článkov ústavy (čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1) a dohovoru (čl. 7 a čl. 8) v súvislosti s neakceptovaním dohovoru, pričom sami uvádzajú aj rozporuplné názory odbornej verejnosti na charakter dohovoru.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti posudzoval, či možno zistiť príčinnú súvislosť medzi neakceptovaním pripomienky VLK ako pripomienky sťažovateľov a namietaným porušením

- základných práv podľa čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a
- čl. 7 a 8 dohovoru

označeným uznesením vlády, postupom ministerstva pôdohospodárstva a ministerstva životného prostredia.

1. K aktívnej procesnej legitímácii sťažovateľa

Sťažovatelia doručili ústavnému súdu sťažnosť, v ktorej namietajú porušenie svojich základných práv z dôvodu, že označené orgány verejnej moci neakceptovali pripomienku verejnosti (VLK), ktorú oni verejne podporili.

Vo všeobecnosti, čo sa týka oprávnenia sťažovateľov na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že domáhať sa ochrany základných práv a slobôd na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba, ak ide o ochranu jej základných práv a slobôd (II. ÚS 4/09).

V danom prípade sťažovatelia nie sú „autormi“ pripomienky neakceptovanej označenými orgánmi verejnej moci, ktorú však oficiálne podporili, čím podľa názoru ústavného súdu splnili podmienku aktívnej procesnej legitímácie na podanie sťažnosti.

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov postupom ministerstva pôdohospodárstva a ministerstva životného prostredia

Podstata námietok sťažovateľov spočíva v ich tvrdení, že v dôsledku nevyhodnotenia hromadnej pripomienky VLK k návrhu opatrení, ku ktorej sa pripojili v rámci medzirezortného pripomienkového konania, z dôvodu, že podľa predkladateľov návrhu opatrení jeho hromadná pripomienka nespĺňala náležitosti smernice, boli týmto postupom predkladateľov porušené sťažovateľmi označené práva zaručené v ústave a dohovore.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25

ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Informácia o vyhodnotení pripomienkového konania bola uverejnená a verejne prístupná na internete už od 21. novembra 2008 (pozri II. ÚS 175/09). Znamená to, že už 21. novembra 2008 sa sťažovatelia mohli reálne dozvedieť o „inom zásahu“ do ich práv spočívajúcom v namietanom postupe ministerstva pôdohospodárstva a ministerstva životného prostredia. Skutočnosť, že tak urobili až 2. decembra 2008, nemôže mať vplyv na začatie plynutia dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti ústavnému súdu.

Z príloh, ktoré sťažovatelia priložili k sťažnosti, vyplynulo, že o vyhodnotení medzirezortného pripomienkového konania sa z verejne prístupného portálu www.rokovania.sk o tomto vyhodnotení sťažovatelia najneskoršie dozvedeli 2. decembra 2008 (vyplýva to z dokumentácie, ktorú predložili ústavnému súdu spolu so sťažnosťou).

Aj keby ústavný súd zohľadnil pri posudzovaní včasnosti podania sťažnosti sťažovateľov len túto skutočnosť, vzhľadom na doručenie sťažnosti ústavnému súdu 3. februára 2009 bola ich sťažnosť doručená jeden deň po uplynutí dvojmesačnej lehoty od relevantného dátumu na podanie sťažnosti v zákonom o ústavnom súde ustanovenej lehote, t. j. sťažnosť bola podaná oneskorene.

Uvedené zistenia a závery boli podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti ministerstvu pôdohospodárstva a ministerstvu životného prostredia, už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd uvádza, že vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 7 a čl. 8 dohovoru by bola dôvodom na odmietnutie tejto sťažnosti jej zjavná neopodstatnenosť, pretože ústavný súd je viazaný návrhom na rozhodnutie podľa § 20

ods. 3 zákona o ústavnom súde. Sťažovatelia totižto označili tie články dohovoru, porušením ktorých sa mali orgány verejnej moci dopustiť porušenia ich práv, ktoré upravujú záväzok štátu (Slovenskej republiky), a nie konkrétne práva fyzických osôb (bez ohľadu na charakter dohovoru z hľadiska právnej klasifikácie).

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy je ústavný súd toho názoru, že podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve súdy preskúmajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ustanovenia § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve súdy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Znamená to, že sťažovatelia mohli a mali využiť právny prostriedok na uplatnenie ochrany svojich základných práv v systéme všeobecných súdov. Táto možnosť domáhať sa

ochrany základných práv na inom súde zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti pre nedostatok právomoci.

3. K namietanému porušeniu práv uznesením vlády č. 878/2008 z 3. decembra 2008

Sťažovatelia v sťažnosti tiež namietajú, že aj napriek nimi tvrdeným pochybeniam v postupe ministerstva pôdohospodárstva a ministerstva životného prostredia pri vyhodnocovaní ich pripomienok k návrhu opatrení predkladanému na rokovanie vlády v rámci medzirezortného pripomienkového konania, ktorým mali byť porušené ich práva, vláda aj napriek tomu napadnutým uznesením č. 878/2008 z 3. decembra 2008 predkladaný materiál schválila.

V súvislosti s uvedeným sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že vláda porušila nimi označené základné práva zaručené v ústave, keď „... *materiál predložený predkladateľmi prerokovala a schválila...*“.

Podľa čl. 10 ods. 1 Smernice na prípravu a predkladanie materiálov na rokovanie vlády SR (ďalej len „smernica“), pripomienkové konanie k materiálu určenému na rokovanie vlády uskutočňuje predkladateľ s podpredsedami vlády a ministrami.

Z citovaného ustanovenia ako aj z celkového znenia smernice vyplýva, že vyhodnocovanie pripomienok k materiálom predkladaným na rokovanie vlády patrí do kompetencie príslušného predkladateľa tohto materiálu, ktorý sa až spolu s už vyhodnoteným medzirezortným pripomienkovým konaním predkladá na rokovanie vlády. Z tohto hľadiska je bezpredmetná ingerencia vlády do procesu vyhodnocovania pripomienok, pretože gestorom tohto procesu je v plnom rozsahu predkladateľ materiálu predkladaného na rokovanie vlády.

Okrem toho sťažovatelia v sťažnosti síce napádajú uznesenie vlády č. 878/2008 z 3. decembra 2008, avšak dôvody ich nespokojnosti s týmto uznesením sa nevzťahujú na samotný obsah tohto uznesenia, ale na postup ministerstva pôdohospodárstva a ministerstva

životného prostredia. Z tohto hľadiska v sťažnosti sťažovateľov absentuje odôvodnenie príčinnej súvislosti medzi označeným uznesením vlády a namietaným porušením ich základných práv zaručených v ústave a v dohovore.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľov pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou o ďalších otázkach požadovaných sťažovateľmi už nerozhodoval (I. ÚS 133/05, I. ÚS 143/05).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2009